

ตามเสด็จ.....เส้นทางรันทด

ตอนที่ 1

“ชีวิตนี้ยังมีความหวัง.... ของชาวสลัมคลองเตย”

เมื่อวันศุกร์ที่ 13 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2552 ที่ผ่านมานั้นเป็นวันที่ชาวชุมชนแออัดคลองเตยมีความปลื้ม ปิติ เป็นอย่างยิ่งที่ทุลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญาสิริวัฒนาพรรณวดี ได้ทรงห่วงใยประชาชนชั้นรากหญ้า พวกเรารอคอยความหวัง มันเป็นพลังอันยิ่งใหญ่ที่คนยากจนได้มีโอกาสเฝ้ารับเสด็จ

ท่ามกลางชุมชนแออัด เส้นทางเสด็จนั้น สองข้างทางเต็มไปด้วยภาพที่แสนจะรันทดบ้างก็เป็นภาพของคนพิการ คนแก่ที่เจ็บป่วย ไร้คนดูแลไม่น้อยกว่า 20 ราย สภาพที่เห็นนั้นยากที่จะเยียวยารักษา ทั้งกลิ่นอันไม่โสภะ สภาพที่อยู่อาศัยก็แค่เพียงเอาตัวเข้าไปนอนได้เท่านั้น จากสภาพแวดล้อมที่แออัด และเต็มไปด้วยขยะ สิ่งเน่าเสีย หรือน้ำเสีย รวมทั้งอาชีพที่พวกเขาทำโดยมิได้ป้องกันตนเองเมื่อมีการสูดสารพิษเข้าไปเรื่อยๆเป็นเวลานานจึงทำให้ส่งผลต่อร่างกาย เจ็บป่วยจนถึงขั้นอัมพาต ซึ่งต้องตกเป็นภาระของครอบครัวที่ยากจนหาเช้ากินค่ำตกย้ำให้ย่ำแย่ลงไปอีก

ครูประทีป อึ้งทรงธรรม ฮาตะ ประธานมูลนิธิดวงประทีป กล่าวว่า “การตามเสด็จทุลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญาสิริวัฒนาพรรณวดี ในครั้งนี้ เป็นที่น่าปิติยิ่งเพราะพระองค์ท่านทรงไม่ถือพระองค์ให้ความเป็นกันเองกับประชาชนพสกนิกร และแสดงความเห็นใจประชาชน การเสด็จในครั้งนี้พระองค์ท่านทรงรับรายชื่อผู้สูงอายุกว่า 1,116 ราย และผู้พิการมอบให้กับผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครเพื่อให้ความช่วยเหลือต่อไป และเรื่องของบุคคลที่จะกล่าวต่อไปนี้ ล้วนเป็นบุคคลที่พระองค์ทรงให้ความเมตตา

นายน้อย แสงทอง เกิดที่จังหวัด
พิจิตร บิดา ทำงานเป็นอาสาสมัคร มารดา
เป็นแม่บ้าน น้อยมีพี่ชายอีกหนึ่งคน เมื่อ
น้อยอายุได้ประมาณ 10 ขวบเศษ ครอบครัว
ก็อพยพมาอยู่กรุงเทพฯ พ่อมาทำงานรับจ้าง
ส่วน น้อยจบชั้นประถมปีที่ 4 ก็ไปทำงาน
เป็นเด็กฝึกหัดที่ร้านซ่อมรถ เริ่มเรียนรู้วิธี
เคาะสีรถยนต์ตั้งแต่นั้นมา และยึดเป็นอาชีพ

มีครอบครัวเมื่ออายุ 20 ปี ภรรยาเป็นแม่บ้าน มีลูกด้วยกัน 2 คน หญิงหนึ่ง ชายหนึ่ง

น้อยเล่าให้ฟังถึงชีวิตที่ต้องรันทรมว่าเคยคิดจะเปลี่ยนอาชีพ ครั้งหนึ่งเคยไปกับเพื่อนๆ และ
ญาติๆ เพื่อไปขุดเพชร พลอยที่จังหวัดจันทบุรี ที่อำเภอหนองบอน เดิน ขึ้นเขา ลง ห้วย วันละเกือบ
6 กิโลเมตร หิวถึง พร้อมที่ร้อน เพื่อไปขุดหาเพชร พลอย โดยอาศัยพักอยู่กับญาติ น้อยเล่าให้ฟัง
ว่าบางคนก็โชคดี สามารถสร้างฐานะได้ มีเงินเป็นกรอบเป็นกำ เนื่องจากร่อนเพชรได้เม็ดใหญ่
ราคาของเพชรนั้นก็แบ่งตามขนาด น้ำ สี ความใสแวววาว แต่เม็ดเท่าเม็ดมะขามเม็ดหนึ่งก็ปาเข้าไป
2-3 แสนแล้วหากเป็นเพชรน้ำดี ร้านค้า พ่อค้าเพชรพลอยจะเดินทางจากตัวเมืองเข้ามาซื้อที่หนอง
บอนเอง โดยระยะทางจากเมืองเข้ามาหนองบอนประมาณ 60 กิโลเมตร แต่น้อยก็ไม่ประสบความสำเร็จ
เพชรที่หามาได้ก็มีขนาดเม็ดเล็กๆ ขายไม่ได้ราคา ทำให้ต้องหันกลับมายึดอาชีพช่าง
เคาะสีตามเดิม จากวัยเด็ก สู่วัยหนุ่มที่ร่างกายยังมีกำลัง เขามุ่งมั่นที่จะหาเงิน เขาก็เหมือนกับ
คนขายแรงงานหลายๆคนที่ไม่ค่อยได้เอาใจใส่สุขภาพ สารเคมี มลพิษ จากการเคาะสี การไม่ได้
ป้องกัน หรือมีอุปกรณ์ปกปิด จมูก หรือปาก การดื่มเหล้าเป็นอาชญา และแล้ววันหนึ่งอาการอัมพาต
ก็มาเยือน เช้ารุ่งของวันหนึ่ง น้อยก็เกิดเดินไม่ได้ น้อยบอกกับเราว่าหมอบว่าเส้นเลือดในสมองแตก
ภรรยาที่เคยอยู่กินร่วมกันก็แยกทางไป โดยไปอยู่กับลูกสาวที่มีครอบครัว ส่วนลูกชาย ชื่อเบิ้ล และ
ลูกสะใภ้ซึ่งเป็นแม่บ้านอยู่ด้วยกันที่แฟลตในละแวกใกล้เคียง มีลูกหนึ่งคนชื่อป้ออายุราว 5 หรือ 6
ขวบ

น้อยบอกว่า หลานและลูกเป็นกำลังใจให้น้อยมีความหวังว่าสักวันหนึ่งจะเดินได้
โดยเฉพาะ วันพิเศษที่ทุลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนฯ ได้เสด็จมาเยี่ยมชาวชุมชนและมอบของที่ระลึก
ยิ่งนำความปลื้มใจมาให้คนจนอย่างน้อยเป็นอย่างยิ่ง ทุกวันนี้ น้อยก็ยังไปฝึกกายภาพบำบัดที่ศูนย์
บำบัดศาลาประชาคมลือค 6

นางประเทือง กล้าโพธิ์ บ้านห้องแถวที่คู
ก็ไม่ได้เป็นสัดส่วน ถูกแบ่งกันเป็น 3 ห้อง
อาศัยอยู่กัน 3 ครอบครัวในห้องแต่ละห้อง
ห้องเล็กที่มีพื้นที่พอจะนอนได้ประมาณ 3
คน

ห้องหนึ่งถูกกั้นไว้เป็นที่อยู่ของนาง
ประเทือง กล้าโพธิ์ อายุ 52 ปี ชีวิตเธอเริ่ม
ที่จังหวัดพิจิตร แม่เป็นแม่บ้าน พ่อเป็นช่าง
ไม้ มีพี่น้อง 3 คน คือ ประเทือง ปัญญา

และสุวรรณา เมื่อพ่อเสียชีวิต แม่มีสามีใหม่แม่และลูกๆจึงย้ายมาอยู่จังหวัดลพบุรี ขณะนั้น
ประเทืองอายุได้ประมาณ 19 ปี เธอทำงานเป็นลูกจ้างร้านขายข้าวแกงที่ค้าขาย และได้เจอนาย
มาลัย แสงทอง ซึ่งเป็นพ่อหม้ายและแต่งงานอยู่กินขณะนั้นเธอ อายุ 20 ปี มีลูกสาวด้วยกัน 1 คน
ชื่อมนฤดี ประเทืองและมาลัยอยู่กินกันมาราว 10 ปี สามีก็มาเสียชีวิต เธอจึงมีสามีใหม่ (นายอุทัย
หอมเชย) ที่เจอกันที่กรุงเทพฯ และได้ย้ายไปอยู่ด้วยกันที่จังหวัดกำแพงเพชรอยู่กินได้ประมาณ 6-7
ปี นายอุทัยก็มาเสียชีวิตขณะอายุ 40 เศษ เนื่องจากมีอาชีพรับจ้างฉีดพ่นยาฆ่าแมลง ทำให้ร่างกายที่
เป็นภูมิแพ้เพื่ออ่อนแอ จากผลกระทบของสารเคมีตกค้างในร่างกายเนื่องจากสูดดม

หลังจากสามีเสียชีวิต ประเทืองก็กลับมาอยู่กรุงเทพฯ อีกครั้ง คือที่อยู่ปัจจุบัน ซึ่งเป็นบ้าน
ของสามีคนแรก (นายมาลัย แสงทอง) ที่แบ่งซอยเป็นห้องๆ อยู่กัน 3 ครอบครัว ซึ่งเป็นเครือญาติ
กัน ด้วยวัย และสังขารที่ร่วงโรยจากการทำงานหนัก แข็งขา หัวเข่าก็เสื่อม การลุกยืนก็ไม่คล่องตัว
ประกอบกับลูกสาวคนเดียวคือมนฤดี อายุ 27 ปี ก็มีครอบครัวแล้วสามีเธอมีอาชีพขับรถ มีลูกชาย
2 คน คนแรกเรียนอยู่ชั้นป.4 และคนเล็กเรียนอยู่อนุบาล 2 ประเทือง ซึ่งเป็นยายจึงอยู่บ้านช่วยเหลือ
ดูแลหลาน โดยลูกสาวจะเป็นผู้ส่งเสียค่าใช้จ่ายสัปดาห์ละ 300 บาท ชีวิตบั้นปลายก็เหมือนคนแก่อีก
หลายๆคนที่อยู่บ้านเลี้ยงหลาน ความสุขที่ได้รับคือการเฝ้าดูการเจริญเติบโตของหลานๆ

นางละม่อม มีอุดม อายุ 88 ปี
เดิมเป็นคนจังหวัดปราจีนบุรี พ่อ
แม่ มีอาชีพทำสวน ด้วยความ
ยากจนของครอบครัว ยายละม่อม
จึงไม่มีโอกาสเรียนหนังสือ
ประกอบกับพ่อ แม่มีบุตรหลายคน
เมื่ออายุได้ 13 ปี ยายละม่อมได้หนี
ออกจากบ้านมาอยู่อาศัยกับอาที่
กรุงเทพฯ ซึ่งประกอบอาชีพ

ค้าขาย มีรายได้พอเลี้ยงปากเลี้ยงท้องแต่ก็ไม่ได้เรียนหนังสือเหมือนเดิม ยายละม่อมมีครอบครัวเมื่อ
อายุ 25 ปี อยู่กินกับสามีชื่อนายสวัสดิ์ มีอุดม แต่เมื่อ 3 ปีที่แล้วนายสวัสดิ์ก็ได้เสียชีวิตลงด้วยโรค
ชรา อายุ 87 ปี ชีวิตครอบครัวนางละม่อมมีบุตรรวมทั้งสิ้น 7 คน เสียชีวิตไป 3 คน เป็นบุตรชายทั้ง
3 คน คนแรกเสียชีวิตเนื่องจากอุบัติเหตุรถคว่ำ ส่วนบุตรชายอีก 2 คน เสียชีวิตเนื่องจากติดยาเสฟ
ติด (เฮโรอีน) หลังจากออกจากคุก ก็ยังคบเพื่อนอึดพาลมีเรื่องชกต่อยบ่อยๆ ต่อมาเมื่ออาการป่วย
หมอบอกว่าเกิดอาการปอดติดเชื้อ ทำให้เสียชีวิตทั้งสองคนในเวลาไล่เลี่ยกัน ส่วนบุตรสาวอีก 3 คน
และบุตรชาย 1 คน ที่เหลือได้แก่ 1. นางจุก อายุ 64 ปีมีความผิดปกติทางสมองเนื่องจากตอนเด็กมี
อาการชักและเป็นฝืดาน มีบุตรสาวหนึ่งคน (เกิดจากการถูกข่มขืน) คือบัวคำ มีอุดม อายุ 26 ปี ซึ่งก็มี
อาการไม่ค่อยปกติเนื่องจากติดโรคทางน้ำเชื้อของพ่อ ขณะนี้ทำงานอยู่ที่องค์กรศาสนาแห่งหนึ่ง
มีรายได้วันละ 50 บาท 2. ป้อม อายุ 60 ปี มีอาชีพขับรถรับจ้าง มีลูกชาย 1 คน ชื่อ ใจ อายุ 24 ปี
เป็นโรคอ้อย แขน ขาลีบ ลิ่นไก่อ้วน ตั้งแต่อายุ 6 เดือน 3. แจ้ว อายุ 40 ปีเศษ ประกอบอาชีพเป็นการ
โรงที่วัด มีลูก 2 คน สามีเสียชีวิต 4. ทองสุข อายุ 57 ปี มีบุตรสาวกับสามีคนแรก 2 คน อายุ 37 ปี
และ 30 ปี มีครอบครัวแล้วอาศัยอยู่ที่ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ ซึ่งก็จะส่งเงินมาให้แม่คือนางทองสุข
ใช้เดือนละ 3,000 บาท ทองสุข มีสามีคนที่ 2 คือนายสมบุรณ์ ซึ่งเลิกรักกันแล้วมีบุตรด้วยกัน 2 คน
ชายอายุ 22 ปี ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป หญิง อายุ 16 ปี ออกเรียนกลางคันเมื่ออยู่ชั้น ม.4
เนื่องจากมีแฟนขณะนี้ตั้งครรรภ์ได้ 5 เดือน ช่วยแม่นางทองสุขค้าขายหน้าโรงเรียนหมู่บ้านพัฒนา

ชีวิตที่ต้องต่อสู้ตั้งแต่ยังเด็ก อย่างสู้วยสาว และบั้นปลายของชีวิต ต้องฟันฝ่ากับปัญหา
หลากหลาย สามีที่กินเหล้า ทำร้ายร่างกาย ลูกแต่ละคน บ้างก็ทิ้งปัญหาให้ต้องดูแลช่วยเหลือกันไป
เช่นหลานชายที่เป็นง่อย ยังคงมีนางทองสุขที่พอจะเป็นที่พึ่งพาอาศัยได้บ้าง และเบียดชิงทรัพย์สำหรับ
คนชรา ที่แถบจะไม่เหลือในแต่ละเดือนเพราะยายละม่อมนำมาเป็นค่าอาหารให้หลานๆ พี่ทองสุข
เล่าให้ฟังว่า แม่หรือยายละม่อมไม่เคยด่าลูก ไม่กินเหล้ามีความอดทน มีความรัก ให้กับลูกๆ เป็นสิ่ง
ที่พี่ทองสุขภาคภูมิใจในตัวแม่อย่างมาก.....